

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

LAI BALTIJAS TAUTAS APVIENOJAS AP DDD!

Ar Martu Niklusu – Igaunijas Brīvības cīnītāju okupācijas gados – mēs tikāmies Vaidavā – Baltijas valstu politieslodzīto, Nacionālās pretošanās kustības dalībnieku saietā. Viņa “noziegums” okupētajā Igaunijā bija aizraušanās ar fotografēšanu, bildēs atainojot padomju nekrietnības, lai sūtītu uz ārzemēm. Marts Nikluss tika apsūdzēts par padomju valsts apmelošanu, vairākkārt tiesāts un apcietināts. Mordovijas lēģeros viņš satikās ar Latvijas Brīvības cīnītāju Bruno Javoīšu, kurš ir mūsu sarunas liecinieks un tulkotājs – viņš lieliski zina igauņu valodu, jo nu jau daudzus gadus dzīvo Igaunijā. Laikraksts “DDD” jau ir rakstījis par Bruno Javoīšu – 1963. gada 5. decembrī Rīgas radiotornī viņš pacēla Latvijas brīvvalsts karogu (par to vairāk lasiet: “DDD” Nr.23(301)). Par šo drosmīgo rīcību Bruno Javoīšs nokļuva aiz Mordovijas dzeloņdrātīm.

No labās: *Marts Nikluss, Līga Muzikante, Bruno Javoīšs*

Okupācijas sekas posta arī Igauniju

Saruna ar **Martu Niklusu** – Igaunijas Brīvības cīnītāju, bijušo ieslodzīto Mordovijas lēģeros

DDD: *Latvijā, īpaši Rīgā un citās lielākajās pilsētās, latvieši ir mazākumā. Mūsu tautu nomāc okupācijas sekas – okupantu un kolonistu klātbūtne, krieviskā vide. Kā jūtaties jūs Igaunijā?*

Marts Nikluss: Pie mums stāsta, ka okupācijas vispār neesot bijis, vai arī esot bijusi okupācija bez okupantiem... Pašreiz lieto terminus, kas izkropļo patiesību. Iebraukušie krievi – civilokupanti, tiek dēvēti par krievvalodīgajiem. Protams, ka viņu ir ļoti daudz.

DDD: *Okupanti, kolonisti – šajā kategorijā iekļaujas gan okupācijas laikā iebraukušie krievi, gan pārkrievoiti cittautieši, tāpēc termins “krievvalodīgais” ir visaptverošs.*

M.N.: Jā, bet vārda “krievs” lietošanu Igaunijā cenšas apkarot. Gluži kā Amerikā nedrīkst teikt “nēģeris” un par žīdu nedrīkst teikt “žīds”, tāpat arī par krievu nedrīkst teikt “krievs”, ir jāsaka – “krievvalodīgais”...

Starp citu, Igaunijā tādu terminu kā “deboļševizācija” arī nelieto, pie

mums šo procesu sauc par desovjetizāciju. Ir sovjetizācija un desovjetizācija. Protams, okupācijas sekas ir izjūtamas, turklāt

mums visu diktēja Maskava, tagad Brisele, un visādā veidā viņi cenšas runāt ne īstajos jēdzienos – viss tiek sagrozīts. Netiek pateikta

“Jāsāk ar to, ka visus jēdzienus ir jāsauc to īstajos vārdos. Ir jātiek pāri mazvērtības kompleksam un jāiet kopā – roku rokā.”

ļoti spēcīgi. Man liekas, ir notikusi tikai krāsu un lozungu izmaiņa – kvalitatīvi nekas nav mainījies. Senie “komunisma cēļāji” vēl joprojām ir pie varas. Agrāk

patiesība par okupāciju, desovjetizāciju, antikomunismu, padomju varu – par to šodien gandrīz vispār nemaz nerunā.

Turpinājums 4. lpp.

PROTESTS PRET IZRAĒLAS VARDABĪBU PALESTĪNĀ

23. jūlijā pie Izraēlas vēstniecības Rīgā notika Roberta Klimoviča organizēta protesta akcija pret Izraēlas agresiju Gazā. Lai arī tajā piedalījās nedaudz cilvēku, šī bija sašutuma paušana par Izraēlas rīcību. Pirms pasākuma uz jautājumu, cik cilvēku varētu atnākt, Roberts Klimovičs atbildēja: “Es sagaidu miljonu, visus Latvijas iedzīvotājus! Bet, ja šeit atnāks trīs cilvēki vai vismaz viens – tas ir labāk nekā neviens. Atnāks tie, kuriem netrūkst drosmes.”

Dienā, kad tika veidota šī publikācija, prese ziņoja, ka pēdējo nedēļu laikā Gazas joslā nogalināto palestīniešu civiliedzīvotāju skaits ir pieaudzis līdz 1822 cilvēkiem. Šobrīd, kad jūs lasāt šo rakstu, bojāgājušo palestīniešu bērnu, sieviešu, vīriešu skaits visticamāk ir vēl lielāks...

Roberta Klimoviča komentārs 3. lpp.

Šajā numurā lasiet!

TIKAI VARONĪBA GLĀBS LATVIEŠU TAUTU!

Saruna ar LNF priekšsēdētāju **Aivaru Gardu** → 2. lpp.

AR DAŽĀDĀM MĒRAUKLĀM

→ 3. lpp.

KĀDUS PAMATUS IELIKSI, TĀDU MĀJU UZCELSI!

Saruna ar **Sofiju Klincāni** – latviešu meiteni, kura šobrīd dzīvo Anglijā → 5. lpp.

PAR NOTIKUMIEM UKRAINĀ

→ 6. lpp.

KALNĀKĀPĒJS

Kā gan lai kalnā kāpj ar nastu smagu,
Kas tikai lejup velk un domu sien
Pie tā, lai kāpi rastu lēzenāku,
Kaut tikai paunu nenomestu vien.

Bet gars alkst augstuma, pēc tālēm tiecas,
Kur virsotnes sveic tālās pasaules,
Kur Gaismas dārzi bezgalībā sniedzas,
Un sfēru skaņas brīvie vēji nes.

Bet cilvēks tikai rauš – krāj zemes mantu,
Kas brīvi augšupdoties nepaļauj.
Jo līdzī paņemt var vien garamantu,
Kas ved uz augšu, nevis zemē rauj.

Bet lai šo gara bagātību rastu,
Ir jānes patiesības gaismeklis,
Un jāiet taisnīguma ceļš – uz Gaismas krastu,
Lai pazūd tumsā katrs baismeklis.

Tas nozīmē – ir jāiznīdē glēvums,
Un, pirmkārt – okupanti jāpatriec!
Ir jāsēj, jākopj taisnīguma sējums,
Kas vienīgais tad zelta graudus sniedz.

Ir jācinās par savu zemi, tautu,
Ja esam šeit, ja Dievs tā nolīcis.
Un nedrīkst pieļaut, ka to naidnieks grautu –
Vairs necelties, ja tā būs noticis.

Lai savai zemei kalpojums un tautai
Ir pirmais solis kalnākāpējam.
Un tā nav nasta, kura lejup rautu,
Bet garagrauds uz jaunām iespējām.

Steidzīte

PIEKTĀ KOLONNA, KO AUKLĒ KĀ DZEGUZES OLU

A.V. Gremze

Man šķiet, ka visiem līdz sliktai dūšai ir apnicis klausīties par kūlas dedzināšanu – par to vairs neviens negrib dzirdēt. Gluži tāpat režīms negrib neko dzirdēt par nepieciešamību likvidēt okupācijas sekas. Abi šie jautājumi ir cieši saistīti, jo ne vienā, ne otrā gadījumā necinās ar aplamības cēloņiem.

Kūlas dedzināšanas pamatā ir latviešu tradicionālās lauksaimniecības pilnīga iznīcināšana. Okupācijas seku nelikvidēšana rada nopietnas briesmas no Krievijas puses, jo Latvijā ir draudoša piektā kolonna, ko auklē kā dzeguzes olu. Ja ar kūlas dedzināšanu varētu tikt galā ļoti vienkārši, piemēram,

pieredze mūs ir mācījusi, un mēs skaidri apzināties no Austrumiem draudošās briesmas un spējam izvērtēt arī tās, kas nāk no Rietumiem. Ir tikai viena galvenā nelaime – neviens negrib ļaut mums dzīvot tā, kā mēs paši to saprotam un gribam.

Apstākļos, kad varas koncentrācija tik milzīgos apmēros atrodas lielo rokās, sīkajiem diemžēl atkal nav citas izejas, kā vien no diviem ļaunumiem izvēlēties to mazāko, kas nedod un nevar dot nekādu gandarījumu. Mēs šajās lielo spēlītēs tikai maisāties pa kājām, tādēļ arī tiek nīdēts viss nacionālais un suverēnais. Šādos apstākļos arī “varenie” vairs nevar tikt

“Mums nav vajadzīgas nekādas plāpāšanas paraugstundas – pati dzīves pieredze mūs ir mācījusi, un mēs skaidri apzināties no Austrumiem draudošās briesmas un spējam izvērtēt arī tās, kas nāk no Rietumiem.

Ir tikai viena galvenā nelaime – neviens negrib ļaut mums dzīvot tā, kā mēs paši to saprotam un gribam.”

uzliekot ievēdmuitu visām pārtikas precēm, kuras varētu ražot paši – lai jebkuram būtu izdevīgi audzēt pilnīgi visu, puķes ieskaitot, tad pēc režīma ievārtītajām ziepēm par okupantiem ir ko padomāt, jo pie jebkuras pieskaršanās šim jautājumam, tas aizsmirdēs līdz Maskavai, kur tikai to vien gaida, lai piektā kolonna uzgērbtu mednieku veikalos nopirkto dzeguzes olu un ar jau laikus sagatavotiem šaujamiem pārvērstos par zināmi nezināmiem subjektiem, kas noteiks kārtību.

Jūtot, ka režīms aizstāv okupantus, bet latviešu patriotus ne, okupanti kļūst aizvien nekaunīgāki un agresīvāki. Pašreizējā situācijā ir grūti izprast, vai režīms spēj saprast draudošās briesmas vai tikai izliekas un pēkšņi var pārslēgties uz Janukoviča lomas tēlošanas variantu. Vismaz par to, ka režīms neatrodas latviešu tautas pusē, nevar būt nekādu šaubu. Pavisam savādāk tas izskatās Lietuvā – tur nejut tādus piektās kolonnas draudus kā Latvijā, un rīkojas atbilstoši situācijai.

Vēl nebija pienācis 16. marts, kad jau prokrieviskie grupējumi rīkoja izmēģinājumus – atbalsta demonstrācijas Ukrainas okupantiem kā saviem sabiedrotajiem. “Zilo asiņu” Streips, sapinās savos secinājumos, brīdinādamas Cilinski no piedalīšanās leģionāru gājienā. Varbūt drošāk pašam Streipam būtu laisties atpakaļ uz savu dzimteni ASV un nemulsināt latviešu prātus.

Mums nav vajadzīgas nekādas plāpāšanas paraugstundas – pati dzīves

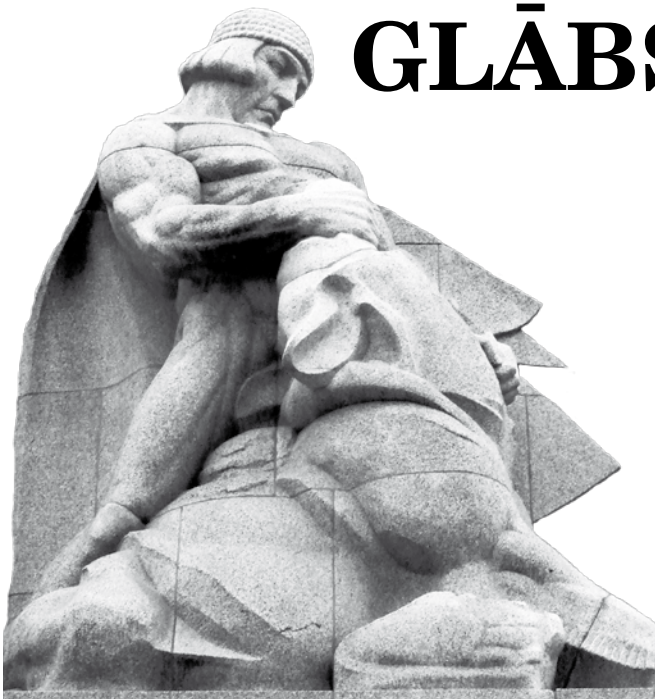
skaidrībā, kuram taisnība, kuram nav. Viss ir sajaucies vienā haosā, kurā visspilgtāk izpaužas tikai viena parādība – dziļa neapmierinātība. Tad nu vienīgais racionālais, ko varējuši izgudrot, ir, sanākot kopā, rādīt smaidīgus ģimjus, bučoties un sist cits citam it kā draudzīgi uz pleca. Visinteresantākā ir šī bučošanās. Es iedomājos, kādas psihiskas traumas man vajadzētu pārdzīvot, ja ar savām šļupstošajām lūpām man uzmāktos, piemēram, Brežņevs...

Esmu ievērojis, ka tagad visa Austrumu zona tiek pakļauta nemīgtīgai joku dīšanai ar izklaides industrijas palīdzību, kas ar režīma labvēlību kā maigā vara ir ienākusi arī pie mums. Tikai neesmu pārliecināts, ka tie tur (Jūrmalas koncertzālē un pie TV ekrāniem), zviedrot kā zirgi, spēj maz saprast, ka viņi tiek pakļauti maigās varas narkotikas atkarībai. Arī mūsu TV žurnālisti uzkrītošā veidā mēģina atdarināt šos joku plēsējus, lai novērstu uzmanību no patiešām traģiskā stāvokļa valstī un draudošajām briesmām.

Dzirdēju, pat ne visai apķērīgais Streips ir pārliecināts, ka Ukrainai draud Abhāzijas liktenis. Tikai viņam pietrūkst prāta, lai saprastu, ka ar okupācijas seku nelikvidēšanu mūsu stāvoklis vienā mirklī var kļūt daudz traģiskāks.

Es ļoti gribētu, lai visai pēckara latviešu paaudze, kura nav piedzīvojusi boļševiku čekistu radio mūsu tautas traģēdiju, saprastu, ka okupantu prātos nekas nav izmainījies – viņi tikai ar katru dienu kļūst bīstamāki.

TIKAI VARONĪBA GLĀBS LATVIEŠU TAUTU!

“Pēc dažām pazīmēm var atšķirt augšupejošas un lejupejošas tautas. Tauta, kurai vēl var būt priekšā augšupeja, sapņos par varoni, bet aiz vecuma nevarīgai tautai varoņa jēdziens būs apgrūtināts un nevajadzīgs. Kaut arī šī tauta vēl pārplūdināta ar zeltu, kaut iedomībā kvēlo, taču varoņdarbs tai nepiedien. Iedrosmes kvēle saprāta pilsētas mūrus ir pametusi.

Visu tautu un laiku pasakās laime tiek bērniem, kas aizgājuši no mājas to meklēt.”

(Dzīvās Ētikas Mācība. Agni Joga. 46. paragrāfs)

Šis citāts no Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas “Agni Joga” rosina jautājumu: kā ir ar latviešu tautu – vai mūsu tautai vēl ir iespējama augšupeja, tātad nākotne?

Vai mūsu tautai ir NĀKOTNE?

Saruna ar LNF priekšsēdētāju Aivaru Gardu

Aivars Garda: Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas “Agni Joga” 46. paragrāfā ir teikts par varonību – tās tautas, kurām dzīvs ir varoņa jēdziens, ir perspektīvas.

DDD: Un latvieši – vai mūsu tautai ir nākotne?

A.G.: Būtu jānodala: kas ir tauta un kas ir pūlis – latviski runājošs pūlis. Latviski runājošam pūlim nākotnes nav.

sevi nepārveidos, nākotnes nav. Bet, ja tautā ir cilvēki, kuri seko, piemēram, Raiņa ideāliem, kas izteikti lugā “Uguns un Nakts” vai Andreja Pumpura “Lāčplēši”, tad šādi tautai ir nākotne. Šāda tauta var būt augšupejoša, jo saprot varonību.

Protams, varonību saprot un ciena tikai tautas labākā daļa. Raiņa lugā pūlis ir raksturots ar saucieni – “Vai, vai, mūsu mīlie!”... Tas ir remdenais pūlis, kurš tikai vaimanā – kaut tikai karš nebūtu, labāk par vergu būt, lai tikai dzīvs paliktu. Pūļa cilvēkiem varonība un iedrosme ir svešas īpašības. Taču tautas likteni izšķir nevis pūlis, bet gan tautas labākā daļa.

DDD: Tie, kas ir piederīgi tautas dvēselei?

A.G.: Jā, tieši tā.

DDD: Un, kuriem ir sirds kultūra – vai varētu tā teikt?

“Pūļa cilvēkiem varonība un iedrosme ir svešas īpašības. Taču tautas likteni izšķir nevis pūlis, bet gan tautas labākā daļa.”

Lielo pārmaiņu stundā, par kuru ir teikts Dzīvajā Ētikā, kad kļuvis redzams, kas ir derīgs evolūcijai un kas nav, ļoti daudzi tiks atsijāti – tēlaini izsakoties, “izspļauti” no evolūcijas. Par latviešiem – vienaldzīgie, remdenie, glēvuliši, nodevēji, kargari evolūcijai nav derīgi.

Manuprāt, šajā citātā ar jēdzienu “tauta” būtu jāsaprot katras tautas labāko daļu – eliti. Nevis to eliti, kas tagad ir pie varas, politisko un varas eliti, bet gan patieso, nacionālo eliti. Bijušie un esošie prezidenti, arī Vaira Vīķe-Freiberga, Saeimas priekšsēdētāji, Ministru prezidenti, deputāti, ministri – ne par šiem cilvēkiem ir runa, jo tie pieder pie pūļa, viņi ir pūļa cilvēki. Tādiem, ja vien

A.G.: Jā. Es jau kādreiz intervijās esmu minējis, ka Helēna Rēriha lieto terminu “Ivans Simttūkstošais”. Viņa savās vēstulēs, kuras ir pārtulkotas arī latviešu valodā un izdotas apgādā “Vieda”, paskaidro šo jēdzienu – viens cilvēks no simttūkstošiem ir spējīgs saprast evolūcijas prasības.

BŪSIM TAISNĪGI UN VARONĪGI!

Aivars Garda: Latvijas demogrāfiskajā situācijā, kad šeit ir tikai divi miljoni, katrs “simttūkstošais” ir 20 cilvēku. Latviešu ir ap 1,2 miljoniem, tātad nosacīti 12 cilvēki ir “latvieši simttūkstošie”

jeb latviešu tautas dvēsele, bet 8 cilvēki ir piederīgi citas tautas dvēselei. Starp tautu dvēselēm ne Latvijā, ne visā pasaulē domstarpību nav.

viņiem pat neapzinās, ka ir īpaši.

DDD: Viņi notur līdzsvaru?

A.G.: Jā, ja atceraties, Bibēlē ir teikts, ka viena

“Lielo pārmaiņu stundā, par kuru ir teikts Dzīvajā Ētikā, kad kļuvis redzams, kas ir derīgs evolūcijai un kas nav, ļoti daudzi tiks atsijāti – tēlaini izsakoties, “izspļauti” no evolūcijas.”

Krievijā ir 140 miljoni cilvēku, tātad tur ir 1400 “simttūkstošie”, pasaulē kopumā – no 7 miljardiem sanāk 70 000 cilvēku, kuri kaut ko saprot un zina par to, kā cilvēcei būtu jāattīstās. Tas tikai nozīmē, ka nav daudz tādu cilvēku – jūs pati esat stāstījusi, kā daži atzīstas, ka nesaprot mūsu avīzē publicētās tēmas par Dzīvās Ētikas Mācību.

DDD: Ir gadījies sastapties pat ar niknumu, jo latviešiem, lūk, ir sava reliģija... Arī kristieši ir iebilduši pret Dzīvo Ētiku.

A.G.: Ir neiespējami kaut ko vairāk prasīt no cilvēkiem, kas iepriekš neko nav mācījušies.

DDD: Mūsu avīzē jau daudzkārt ir skaidrots, ka Dzīvā Ētika nav pretrunā ar kādu patiesu reliģiju, gluži pretēji – tā ir visu reliģiju, filozofiju, zinātņu sintēze, Mācība par dzīves jēgu, cilvēces attīstību. Tomēr, manuprāt, būtu nepareizi domāt, ka latviešu tauta ir tikai šie 12 cilvēki, kas ir spējīgi saprast cilvēces nākotnei nepieciešamo?

A.G.: Jā, protams. Tauta ir visi latvieši, kas ieklausās patiesībā – cilvēkos, kurus raksturo taisnīguma izjūta, par kuru viņi cīnās, spītējot jebkādiem reliģijas aizspriedumiem, politiskajai pretestībai, dažādiem šķēršļiem. Bet šeit ir arī aptuveni 20 cilvēku, kas izvietoti pa visu Latviju, un droši vien daudzi no

svētā jeb taisnīga vīra dēļ tiks glābta visa pilsēta. Šajā gadījumā šis svētais būtu tas viens no simttūkstoša. Domāju, ka ļoti daudzi mūsu lasītāji pieder pie šīs t.s. tautas garīgās intelligences.

DDD: Mūsu avīzē taču nav tikai 20, bet ir vismaz 200 reižu vairāk lasītāju?!

A.G.: Jā. Tomēr šiem 20 ir jāzina lielāks ciņas smagums. Bet viņiem palīdz, zinādami vai nezinādami, arī pārējie, kuriem ir kaut kāda izpratne par taisnīgumu, kuriem dzīvs ir varoņa jēdziens. Lūk, viņi visi ir mūsu tautas nākotne. Bet vienaldzīgie, glēvie, tumšie, remdenie, tiks atsijāti.

DDD: Kā teikts Dzīvajā Ētikā, tādi nav derīgi evolūcijai... Rietumu tautās, manuprāt, ir apdzisis šis nepieciešamais varonības jēdziens?

A.G.: Jā, Rietumos diemžēl prevalē viss, kas degradē cilvēku, kas padara viņu sliktāku. Esam jau daudz par to runājuši. Rietumu tautās nemeklējiet nākotni – Rietumeiropai nākotnes nav. Tā ir rakstīts Dzīvās Ētikas Mācības grāmatās un Slepējā Doktrīnā. Ir teikts, ka viss sāksies no Anglijas – plūdi un citas katastrofas. Tātad tie mūsu tautieši, kas glābiņu meklē Anglijā, ļoti dziļi maldās – tur glābiņa nav.

*Intervēja
Līga Muzikante*

PROTESTS PRET IZRAĒLAS VARDABĪBU PALESTĪNĀ

Roberta Klimoviča komentārs

IZRAĒLA SLEPKAVO PALESTĪNIEŠUS

Roberts Klimovičs:

Akcija ir pret Izraēlas agresiju Gazā un pret Izraēlas veiktajām Palestīnas civiliedzīvotāju masu slepkavībām. Šobrīd jau ANO ir paziņojusi, ka tas, kas notiek, ir kara noziegums. Taču Latvijā, manuprāt, tas īpaši nevienam neinteresē, un mērķis, protams, ir aktivizēt mūsu sabiedrības uzmanību šim jautājumam un arī informēt sabiedrību par to, kas notiek Palestīnā. Ir skumji, ka liela daļa pasaules gluži vienkārši to nezina.

DDD: Kāpēc tieši Izraēlas vardarbība Palestīnā tiek noklusēta?

R.K.: Iemesls, pirmkārt, ir mediju telpa un Amerikas ietekme. Izraēla ir tikai tāds Amerikas piedēklis.

Mēs zinām, ka ANO rezolūcija Nr. 33/79 atzina Izraēlu par apartheida valsti un cionismu pielīdzināja rasismam. Līdz pat 90-to gadu sākumam, kad ASV spiediena rezultātā šī rezolūcija tika mainīta, Izraēla tika uzskatīta par rasistisku. Faktiski ASV dara visu, lai par to visiem būtu vienlīga – lai par to

klusētu. Taču mums, kas paši esam bijuši okupēti, nevar būt vienlīga. Ja mēs zinātu, kas reāli notiek Palestīnā, tad šeit būtu daudz cilvēku.

Latvijā šādas protesta akcijas iepriekš nav bijušas, bet citur pasaulē ir notikuši ļoti daudz līdzīgu pasākumu. Pie mums klusē. Un tieši tāpēc es to pieņemu, jo sapratu, ja to neizdārišu, tad neviens cits to nedarīs...

ANO sasauca speciālu sēdi par Izraēlas rīcību Gazas sektorā un pieņēma rezolūciju, kas nosoda Izraēlu. Taču Izraēla ir valsts, kura saņēmusi visvairāk ANO nosodījumu, bet ir parādījusi, ka tai ir nosplauties par ANO rezolūcijām. Tomēr Latvijā cilvēki par to, kas notiek Palestīnā, nezina, jo netiek informēti. Mūsu mērķis ir pievērst sabiedrības uzmanību, uzklaut jūsu jautājumus un arī pajautāt Latvijas ārlietu sektoram, Latvijas ārlietu ministram, kāpēc ir tā, ka Latvijas Ārlietu ministrija ignorē notiekošo Palestīnā.

Protams, cilvēkiem uz ielas var būt pilnīgi skaidrs, ka Ārlietu ministrija neignorē tikai to, ko neignorē Amerika... Tāpēc, ka Obama ir iebildis pret notikumiem Ukrainā, arī Latvijas ārlietu sektors tos

neignorē... Taču Palestīnā notiekošais ir vēl daudz briesmīgāks.

Palestīniešus neatbalsta neviens – Arābu līga pavisam virspusēji. Arābi nedod palestīniešiem ne ieročus, ne bruņojumu – varbūt vienīgi Irāna kaut kādā veidā palīdz. Turpretim Izraēlai ir Amerikas atbalsts, apmēram, 10 miljoniu dolāru dienā. Tā, lūk, šī mazā valstiņa ir izveidojusi vislielāko koncentrācijas nometni pasaulē.

Izraēla ir valsts, kas radusies Otrā pasaules kara rezultātā, ir uzcelta, pārdodot holokausta upurus – Izraēlas tauta ir cietusi no holokausta, bet šobrīd pati veic, manuprāt, daudz lielāku un plašāku holokaustu. Pēc manām domām, Izraēla šobrīd ne ar ko nav labāka par nacistiem, tur valda cionistu jeb cionistu režīms – iznāc gluži laba vārdu spēle. Cionisti atšķiras vienīgi ar to, ka nacistiem nebija tādas demokrātijas, kādas ir Knesetā. Bet principā tas ir mūsdienu nacistu režīms. Ikviens, kurš aizbrauks uz Palestīnu, to redzēs, bet Latvijā vairumam tas ir pilnīgi vienlīga, jo neko nezina...

Tas, ko mēs varam darīt, ir boikotēt šo valsti visos līmeņos. Sākot ar to, ka neapmeklēt, nepirkt preces no Izraēlas, un beidzot ar diplomātiskajām attiecībām. Tomēr, zinot pasaules politiskās realitātes, saprotu, ka tā nebūs. Taču savu cilvēcisko attieksmi mēs varam paust, un tas ir jādara.

KĀPĒC LATVIJAS ĀRLIETU MINISTRIJA KLUSĒ?

DDD: Kas, tavuprāt, Latvijas ārlietu ministram būtu jādara?

Roberts Klimovičs: Paiteikšu konkrēti – Latvijai vajadzētu pārtraukt diplomātiskās attiecības ar Izraēlu. To vajadzētu izdarīt visām pasaules tautām un visām valstīm. Bet būsīm reāli – pasaules valstis to neizdāri. Ja valstis būtu godīgas, tās nebalsoju par ANO rezolūcijām, kuras Izraēla tik un tā neievēro, bet gan pārtrauktu diplomātiskās attiecības. Par šodienas ANO rezolūciju nobalsoja praktiski visi, izņemot Kanādu un ASV, bet Kongo un Zaira atturējās. Pārējie visi nobalsoja par nosodošo rezolūciju. Taču, kā jau teicu, Izraēlai par to ir tikai nosplauties...

Tas, ko mēs varam darīt, ir boikotēt šo valsti visos līmeņos. Sākot ar to, ka neapmeklēt, nepirkt preces no Izraēlas, un beidzot ar diplomātiskajām attiecībām. Tomēr, zinot pasaules politiskās realitātes, saprotu, ka tā nebūs. Taču savu cilvēcisko attieksmi mēs varam paust, un tas ir jādara.

Lai atnāktu uz šo vietu, pie šīs vēstniecības, tik tiešām ir jābūt lielai drosmī, jo ne no vienas pasaules valsts tā nebaidās, kā baidās no Izraēlas – pat no Amerikas cilvēki tik ļoti nebaidās.

Ikviens, kurš pabijis Palestīnā, saprot, ka vienaldzīgam palikt nav iespējams. Man no vienas puses paveicās, jo es tur pabiju, no otras puses nepaveicās, jo, zinot, ka pasaulē ir vieta, kur cilvēki piedzimst un nomirst kā lielā cietumā, mierīgi dzīvot pēc tam ir grūti. Dzīvojot šeit, Latvijā, vairumam nav ne vismazākās nojausmas par to, kā dzīvo cilvēki Palestīnā – kā tas var būt 21. gadsimtā?

Notiekošais Palestīnā, manuprāt, ir salīdzināms ar holokaustu, no kura cieta ebreju tauta. Bet varbūt viņi ne tikai cieta, bet bija

arī īpaši labi skolnieki, lai to pašu, ko pret viņiem veica nacisti, ar izsmalcinātākām metodēm veiktu Palestīnā? Palestīnas okupācija notiek katru dienu. Mēs šeit to nezina, bet katru dienu pa kvadrātmētram zemes pleķīša palestīniešiem tiek atņemts.

šiem noziegumiem, bet esam šeit un izsakām savu līdzcietību palestīniešiem. Tas, ka mēs izkāpām no savas komforta zonas, atnācām nodemonstrēt savu attieksmi, pierāda, ka mums nav vienlīga, ka mēs zinām, ko izraēlieši dara ar palestīniešiem, un

“Izraēla ir valsts, kas radusies Otrā pasaules kara rezultātā, ir uzcelta, pārdodot holokausta upurus – Izraēlas tauta ir cietusi no holokausta, bet šobrīd pati veic, manuprāt, daudz lielāku un plašāku holokaustu.”

Laikam vienīgā rezolūcija, kuru Izraēla respektējusi, ir Apvienoto Nāciju rezolūcija Nr. 181, ar kuru tai tika piešķirta zeme Palestīnas teritorijā...

Izraēla ir valsts, kura nosplaujas uz starptautiskajām tiesībām, uz izlietām sirmgalvju un bērnu asinīm. Veselas ģimenes tiek izdedzinātas ar vismodernākajām bumbām, tiek likti lietā ieroči, kurus aizliedz starptautiskās konvencijas. Labi, ka mēs nenosplaujamies par

gribam pievērst tam arī pārējo latviešu uzmanību. Kura gan vēl cita tauta, ja ne latvieši, spēj saprast citu tautu, kas gadiem ilgi ir okupēta un plānveidīgi, metodiski, nežēlīgi iznīcināta. Paldies, ka atbalstījāt mani šajā akcijā!

Starp citu, Palestīnas karogs ir interesantās krāsās: sarkanā simbolizē kristiešus, zaļā – islāmu, melnā – ciešanas.

Sagatavoja
Līga Muzikante

AR DAŽĀDĀM MĒRAUKLĀM

Lotārs Stūre

Svešumā – ASV

Pasaules virskundzība, svešu zemju iekarošana, svešas ideoloģijas un varas uzspiešana, citu valstu pilsoņu neso-dita nogalināšana ir imperiālisma istā seja.

Otrā pasaules kara priekšvakarā imperiālisma tieksmes okupēt citas valstis īstenoja sabiedrotie – PSRS un Vācijas reihis. Vācija okupēja Austriju, taču ar to tās rījība nebeidzās. Tā pieprasīja sev pievienot arī Čehoslovākijas Sudētiņas apgabalu. Tur mita liela vācu piektā kolonna, līdzīgi kā tagad Krimā un Latvijā. Hitleris ne tikai sagrāba sev Sudētiņu, bet visu Čehiju. Okupācija skāra arī kaimiņus, izņemot Šveici. Abu sabiedroto – Staļina un Hitlera – karapulki satikās Polijas vidienē, kā paredzēja kopējais draudzības līguma slepenais protokols.

Savukārt PSRS imperiālisti ekspansiju un svešu zemju okupāciju izvērta Somijā, Baltijā, Rumānijā, Slovēnijā, Polijas austrumos, Tuvas TR. Bet pēc kara to vēl turpināja Japānā, okupētajā Eiropā un Afganistānā.

Pēc Otrā pasaules kara ASV nebija tieksmes iekarot svešas teritorijas. Tā cīnījās pret komunisma izplešanos Korejā un Vjetnamā. Ja nebūtu iejaukušās ASV, tad, iespējams, komunisma sērga pārņemtu pusi zemeslodes. Nesenās ASV imperiālisma tieksmes izvērtās Irākā, Afganistānā, Nikaragvā, Libijā, iedīgli tika apturētas Sīrijā un citur.

Turpinājums 7. lpp.

Pēc piketa pie Izraēlas vēstniecības protesta akcijas dalībnieki devās uz Ārlietu ministriju, lai iesniegtu peticiju.

Okupācijas sekas posta arī Igauniju

Turpinājums no 1. lpp.

Marts Nikluss: Labākajā gadījumā runā par grūtajiem laikiem, kas ir bijuši, un par to, ka neatkarība ir atjaunota, ka

ir cīnījušies par tādu Igauniju, kāda tā ir pašreiz.

Tajā laikā, kad ar Bruno Javoīšu atradāties apcietinājumā, mūsu zemju

Manuprāt, Igaunija no visām Baltijas valstīm ir vissarkanākā. Pie mums runā par to, ka neatkarības atgūšana ir notikusi, bet neviens nerunā, kādā veidā beidzās un vai ir beigusies komunistiskā okupācija?! Pie mums runā par pretlikumīgām represijām, bet neko nerunā par komunisma upuriem. Par fašisma upuriem runā, bet par komunisma upuriem nerunā. Izskatās, ja Otro pasaules karu būtu vinnējis nevis Stalins, bet Hitleri, tad tie paši nelieši vien šodien būtu pie varas...

DDD: Tāda ir viņu daba?

M.N.: Jā, tad viņu "svētā grāmata" būtu "Mein Kampf". Ir jau ļoti viegli salīdzināt: ja Hitlera koncentrācijas nometnēs tika

ŽDANOKAI ESOT JAUNA DRAUDZENE

Marts Nikluss: Es domāju, ka kaut kas mainīsies tikai tad, ja valsts pārvaldē nonāks cilvēki, kas ir kompetenti savās nozarēs un patriotiski noskaņoti. Šobrīd Igaunijā par patriotismu cenšas noklusēt, tā vietā skaļi runā par jaunām iespējām Eiropas Savienībā un tamlīdzīgi. Ja kāds ierunājas par patriotismu, kurš igauņiem ir ļoti nepieciešams, tad viņam tiek pārņemts, ka ir nacionālists – un tas esot ļoti slikti.

DDD: Mums, latviešiem, tomēr jau kopš padomju laikiem ir palicis iespaids, ka igauņi ir bijuši nepieņemami pret kolonistiem

Latvijā ir apjomīgāka nekā Igaunijā. Arējais ienaidnieks ir mūsu valsts teritorijā civilpersonu izskatā. Vai Igaunijā tiek runāts, ka ir jāveic dekolonizācija, lai novērstu gan igauņu tautas bojāeju, gan nacionālās drošības apdraudējumu?

M.N.: Nē, pie mums par dekolonizāciju nerunā, tiek runāts par naturalizāciju, par integrāciju...

DDD: Arī Latvijā masu informācijas līdzekļos termins "dekolonizācija" ir kā karsts kartupelis mutē. Retais uzdrošinās par to ieminēties. Tomēr laikraksts "DDD" jau vairākus gadus uzstāj uz dekolonizācijas nepieciešamību. Vai Igaunijā ir līdzīga avīze kā "DDD", kas raksta par nacionāliem jautājumiem?

M.N.: Gluži tādas avīzes kā "DDD" nav. Ir žurnāls "Kultūra un Dzīve", kurā tiek rakstīts par nacionālām problēmām. Un ir vēl arī avīze "Nacionālais Ziņotājs". Bet šiem izdevumiem tirāžas ir ļoti mazas, salīdzinot ar "DDD". Avīze "Nacionālais Ziņotājs" ir arī manus rakstus publicējusi. Tomēr lielākoties pašreiz sabiedriskās domas veidotāji ir padomju laika politiķi, komsorgi... Viņi saka priekšā, ko drīkst, ko nedrīkst; kas labs, kas slikts; kas pareizs, kas nepareizs.

DDD: Papildus tiem nāklāt arī jaunie sorosieši ar izvirtušās Eiropas propagandu.

M.N.: Jā. Gribu teikt, ka mums ir pilnīgi nederīga ārpolitika, šajā nozarē nav valsts tiesību speciālistu, bet ir bijušie žurnālisti, kas uzskata, ka Igaunijai

da valsts. Jā, un Igaunija varot būt patiesi brīva tikai Austrumu kaimiņapkampienos, citādi tā kļūšot par kapitālistisko valstu piedevu.

JĀIET KOPĀ – ROKU ROKĀ!

DDD: Vai mēs kā tautas – jūsuprāt, vai igauņi un latvieši varētu sadarboties patiesas neatkarības atgūšanā? Vai mēs, savu tautu patrioti, esam domubiedri?

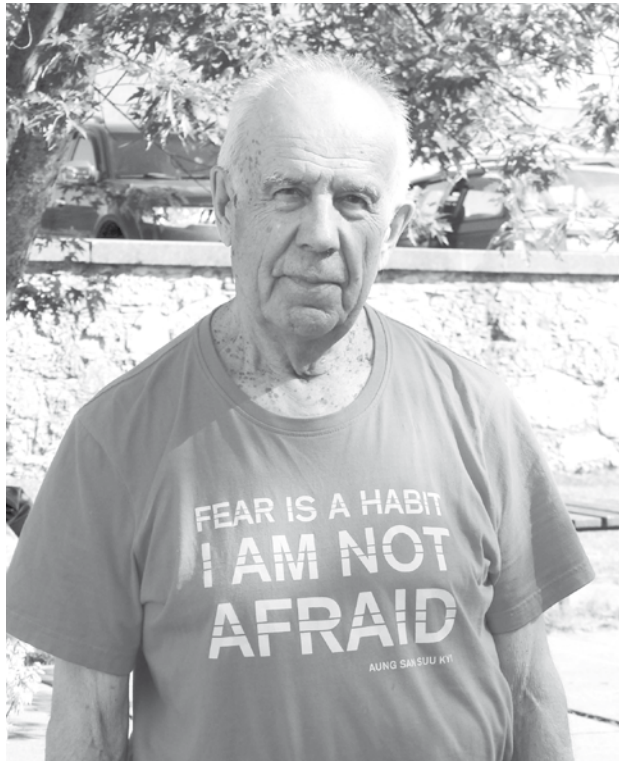
Marts Nikluss: Noteikti! Sadarboties – tas ir ļoti nepieciešams, par to nevar būt nekādu šaubu, arī lietuviešiem ir jānāk kopā ar mums. Uzskatu, ka lietuvieši ir pārāki par mums patriotisma ziņā.

DDD: Tur ir mazāks kolonistu skaits.

M.N.: Jā, protams. Lietuva, tēlaini izsakoties, ir kā ļoti labs labības lauks, kas ir tik lieliski sazēlis, ka neļauj pie sevis nezālēm iesakņoties. Lietuviešu ir vairāk nekā 80 procenti, tātad krievu īpatsvars tur ir ļoti mazs.

DDD: Vai ticat, ka pienāks brīdis, kad igauņi, lietuvieši, latvieši vienosies un novērsīs Baltijas valstu okupācijas sekas, veicot deokupāciju, dekolonizāciju, deboļševizāciju jeb desovjetizāciju?

M.N.: Baidos, vai neesam nokavējuši? Tas bija jādara uzreiz. Taču toreiz pie varas bija Tautas fronte un komunisti. Mums tagad ir jāiet soli pa solītim, uzmanīgi. Tomēr esmu patriots un uzskatu, ka jebkurā gadījumā ir jāsaņem sevi rokās!

esam sev ar dziesmām atkarojuši brīvību...

DDD: Vai Igaunijas neatkarība patiešām ir atjaunota?

M.N.: Protams, nav! Turklāt no vienas savienības esam iekļuvuši citas savienības tīklā. Varu teikt, ka nepiederu pie tiem, kas

brīvību mēs iztēlojamies pavisam citādu.

DDD: Arī Latvijas?

M.N.: Jā. Ja 90-to gadu sākumā es būtu zinājis, ka pie varas paliks iepriekšējie "komunisma cēlāji", tas ir, Kremli izdabājošie komunisti, tad labāk būtu kļuvis par pianistu...

sludināts apzinīgs darbs, tad padomju lēģeros bija lozungs, ka godīgs darbs dara brīvu. Tātad starpības faktiski nav. Darbs nenosoda, bet izlabo. Tas nekas, ka tas ir smags spiedu darbs... Abiem bija tā pati smadzeņu apstrāde – filigrāni izstrādāta.

un patriotiskāk noskaņoti nekā latvieši.

M.N.: Nē, diemžēl es tā nedomāju. Paskatieties Eiroparlamentā – tur ir seši Igaunijas pārstāvji, no kuriem puse ir ar komunistu stāžu un Igaunijas nīdēji.

DDD: Ko nozīmē – Igaunijas nīdēji?

M.N.: Viņi ienīst igauņu valodu, grib krievu valodu par otro valsts valodu, negrib mācīties igauņu valodu, ienīst igauņu kultūru un dēvē igauņus par nacionālistiem, fašistiem utt. Eiropas Parlamentā no Igaunijas ir iekļuvusi pat viena krieviete, kura tikai pirms diviem gadiem ieguva Igaunijas pilsonību. Kad viņa vēl nebija EP deputāte, šī krieviete teica, ka igauņu tauta, igauņu valoda, igauņu kultūra ir izmirstoša parādība, tāpēc nav jāmacās igauņu valoda. Un šodien viņa sēž Eiropas Parlamentā! Tatjanas Ždanokas draudzene! Es gribētu jautāt, kā tāda Ždanoka tur iekļuva?

DDD: Naturalizēto okupantu dēļ!

M.N.: Problēma, ka igauņu tauta guļ.

DDD: Tāpat kā latviešu tauta...

LATVIJAS UN IGAUNIJAS PROBLĒMAS IR LĪDZĪGAS

DDD: Šķiet, nevis vēlēšanas kaut ko mainīs, bet ir vajadzīga tautas atmoda?

Marts Nikluss: Jā, progresīvākie cilvēki Igaunijā runā, ka ir nepieciešama jauna igauņu tautas atmoda. Bet mēs esam ļoti piesardzīgi Ukrainas notikumu dēļ, jo Igauniju var piemēklēt kaut kas līdzīgs – šie draudi nav pazuduši.

DDD: Draudi ir piektā kolonna, kas, starp citu,

“Protams, okupācijas sekas ir izjūtamas, turklāt ļoti spēcīgi. Man liekas, ir notikusi tikai krāsu un lozungu izmaiņa – kvalitatīvi nekas nav mainījies.”

VĒSTULE

IR PADOTS PĒDĒJAIS VAGONS...

Rozālija

Represētā
Ventpilī

Kā Izraēla izvērš varmācību pret Palestīnu, tā Krievijas Putins visas pasaules priekšā mierīgi terorizē Ukrainu un pievāc Krimu. Šī varmācība ir šausmīga. Vai varam dzīvot vienā mierā, ja šis Krievijas čekists uzdrīkstas tik atklāti īstenot savas alkatīgās iegribas? Kas notiks, ja mūsu milzīgā okupantu masa sadomās nobalsot arī pie mums, lai pieprasītu Latvijas pievienošanu Krievijai? Ja "likumīgi" viņi to izdarīja Ukrainā, vai tikpat "likumīgi" tas nevarētu notikt arī pie mums? Mūsu kangarvara ne pirkstu nepakustinās, lai aizstāvētu savu valsti un tautu, toties uz ceļiem rāpos (ko jau dara visu laiku) okupantu iegribu priekšā, bez sirdsapziņas piedaloties savas tautas un valsts iznīcināšanā.

Milje latvieši! Apvienosimies vienotā prasībā par dekolonizāciju un deokupāciju! Lai Putins savāc savus tautiešus, ja jau reiz ir izteicis tādu aicinājumu! Daudz tukšu zemju ir Krievijā, kas gaida darbarokas. Bet, protams, šie klaidoņas taču strādāt negrib – kas nekait ieperināties citu iesildītās ligzdās. Lai salīdzina kartē mūsu mazo zemi ar savu plašo roginu – un nokaunas. Bet, ak, vai – kauna sajūtas taču šiem mūsu zemītes tīkotājiem nav. Bez goda un kauna viņi izspiež mazo latviešu tautu no viņu mazās zemītes. Riebjas ik uz soļa un visapkārt klausīties kolonistu mēlē un pretīgi, ka latvieši paši cenšas buldurēt krievu valodā, lai tikai

okupantiem iztaptu. Tā mēs esam nonākuši viņu kalpībā. Tas ir latviešu pašapziņas trūkums – kauns un negods pamat- tautai.

“Milje latvieši! Apvienosimies vienotā prasībā par dekolonizāciju un deokupāciju! Lai Putins savāc savus tautiešus, ja jau reiz ir izteicis tādu aicinājumu! Daudz tukšu zemju ir Krievijā, kas gaida darbarokas.”

Latvija tiek iztirtota, Jūrmala izpārdota okupantiem. Cik vēl ilgi to pieļausim? Var jau pateikt – ko tad man vairs, kaut kā jau iztikšu, var aizbraukt meklēt iztikšanu ārzemēs, lasot sēnes un ogas (ļoti prestižs darbs)... Bet kurš tad cīnīsies par savu tautu, par tās nākotni, ja ne mēs? Ja būsim glēvi un ja katrs šodien domāsim tikai par savu personīgo labklājību, tad tautai nākotnes nebūs.

Ir padots pēdējais vagonis, ja to neizmantosim, ja tajā neiekāpsim, tad vairs nekā – tad arī noiesim no evolūcijas skatuves. Bet to taču mēs negribam.

Tādēļ piecelsimies reiz! Nelidīsim, nerāposim, neklanīsimies netaisnīguma priekšā! Padzīsim okupantus! Cīnīsimies par savu zemi, par savu tautu!

Cīnīsimies par latviešu tautas nākotni – par Latviju!

KĀDUS PAMATUS IELIKSI, TĀDU MĀJU UZCELSI!

Saruna ar **Sofiju Klincāni** – latviešu meiteni, kura šobrīd dzīvo Anglijā

Turpinājums no iepriekšējā numura

SĀTANISMS ANGLIJĀ

DDD: Tu stāstīji, ka pat tavā klasē Anglijā ir bērni, kas nodarbojas ar homoseksuālismu. Kāda ir skolotāju attieksme pret tavu skolasbiedru dīvainībām?

Sofija Klincāne: Skolotāji redz, ka lesbiešu pāris staigā pa skolas pagalmu, bučojas un micās viens gar otru, bet neko nesaka un neiebilst.

DDD: Vai, tavuprāt, skolotāji drīkst kaut ko ieiebilst?

S.K.: Droši vien, ka viņiem būtu nepatīkšanas, ja mācītu pareizi dzīvot. Tā būtu "cilvēktiesību aizskaršana" utt. Domāju, arī visi bērni sāktu skolotājiem mesties virsū.

DDD: Ko saka šo bērnu vecāki?

S.K.: Angļi parasti savos

ti. Viņi visi ir sātānisti un pielūdz kaut kādus tēlus, faktiski raganas, piekopj burvestības u.tml.

DDD: Kur viņi gūst šīs "zināšanas"?

S.K.: Es to viņiem pajautāju, jo man likās ļoti interesanti, ka pusaudži tik daudz zina. Un viņi man atbildēja, ka pāris cilvēkiem ir ziņoši vecāki, pāris no interneta un kaut kāda cita spārna, un pāris no kaut kādām grāmatām. Un, ja nu tā ir kaut kāda melnā maģija? Tie bērni vispār nezina, ko dara.

DDD: Varbūt tā ir tikai muļķošana. Bet kā, tavuprāt, ir ar pieaugušajiem?

S.K.: Esmu novērojuši, ka arī pieaugušie īpaši netic Dievam. Viņi netic! Cilvēkiem, manuprāt, vajadzētu mācīt, ka Dievs pastāv, nevis atbalstīt, ka Dieva nav. Kopš bērnības to vajadzētu mācīt, un bērniem būtu jāiet uz svētdienas skolu, lai saprastu, par ko ir runa.

ne ar mani lepotos. Citiem neļauju sevi ietekmēt, jo uzskatu, ka katram cilvēkam ir pašam savs prāts, kas ir jāattīsta. Nevajag klausīties, ko saka citi, ja tev neliekas, ka tas ir pareizi.

DDD: Tad svarīgākais, tavuprāt, ir spēja atšķirt pareizo no nepareizā? Vai jauniešiem šobrīd tās visvairāk pietrūkst?

S.K.: Jā. Piemēram, mana mamma neatbalsta homoseksuālismu vai arī kaut kādu sātānismu. Ja sanāk runa par gejiem un lesbietēm, viņa saka – fui! Un, ja tu mazam bērnam par kaut ko saki "fui!", tad arī viņš to neuzskatīs par kaut ko labu. Šāda māte savu bērnu būs mācījusi pareizi – ka homoseksuālas attiecības nav dabiskas. Tātad tas ir ļoti atkarīgs no vecākiem, ko viņi ieaudzina bērnā. Kad bērni paaugas, ļoti labi var redzēt, kas viņos ir ielikts.

DDD: Vai tu novēlētu mammām un tētiem audzināt pareizi savus bērnus un arī pati audzināsi savējos pareizi?

S.K.: Jā, protams. Anglijā vecāki ļauj bērniem darīt, ko viņi grib, neieliek vērtības. Māte autobusā noņemas ar savu telefonu, sarakstās, bet bērns, mazs viengadnieks, viens pats sēž netīru seju, stūķēdams sev iekšā čipsus. Un, kad sāk raudāt, māte uzklīdz – aizveries! Bet mana mamma, arī omīte, bija strikta, un vēlāk tas parādās – ka bijis noderīgi. Kādus pamatus ieliek, tādu māju pēc tam uzbūvē!

Izpratne man ir veidojusies no vectētiņa, kurš bieži mums stāstīja par Latvijas vēsturi, par latviešu spēku – ar īstu latvieša karotāja garu! Bet vēstures stundas skolā ir diezgan tukšas. Taču vectētiņš runājot ar mums visā ieliek tādu latviešu garaspēku, un tāpēc mana patriotiskā izjūta radās, pateicoties viņam.

DDD: Lai tas ir iedrošinājums arī citiem vecvecākiem dot to saviem mazbērniem!

S.K.: Jo vairāk vecāki un vecvecāki dalīsies ar savu pieredzi par to, kas vēsturē ir noticis, jo vairāk bērnā radīsies patriotisms un mīlestība pret savu valsti. Viņi sapratīs, ka viņu senči ir cīnījušies par to, ko viņi pašlaik bauda un laiž tik vienkārši projām.

MŪSOS IR DAUDZ SPĒKA!

DDD: Vai tu vēlies atgriezties Latvijā?

Sofija Klincāne: Jā, ļoti. Kad man būs 18 gadu,

tad varēšu braukt atpakaļ. Bet daudz kas ir atkarīgs no tā, kādas būs manas iespējas, kā spēšu sākt savu dzīvi. Mana ģimene vēl visa nevarēs tik ātri atbraukt atpakaļ – bet mamma grib braukt.

DDD: Kāds ir tavs kā jaunietais vērtējums par situāciju, ka jauni cilvēki Latvijā nevar atrast darbu un ir spiesti aizbraukt? Kā tas, tavuprāt, ietekmē latviešus?

S.K.: Man šķiet, ka sāk pazust saikne starp latviešiem, un tas, manuprāt, ir arī krievu dēļ, jo visur, kur skaties, krievi ir aizņēmuši darbavietas un visu ko. Tieši tādēļ latviešiem nav kur strādāt. Visos biznesos un augstos amatos ir tikai krievi, krievi, krievi... Šokē, ka nemāk pat latviski runāt. Es domāju, ka tikai latviešiem savā valstī ir jābūt augstajos amatos (pirmajā vietā!) un tikai tad pārējie, lai arī cik bagāti viņi būtu. Ja nepakļautos krieviem, tad latvieši paši varētu uzturēt savu valsti un pelnīt.

DDD: Tu vēlies sacīt, ka liela vaina ir pašos latviešos – pašapziņas trūkumā?

S.K.: Jā. Kāpēc tad ielaida iekšā krievus?

DDD: Tas ir, okupācija, starp kuriem ir ne tikai krievi, bet arī pārkrievojušies citu tautību pārstāvji.

S.K.: Jā, tā ir. Ja valdība būtu striktāka un neļautu viņiem te ieperināties, tad jau tas midzenis tik liels nebūtu izaudzis.

DDD: Tu zini tādu terminu – dekolonizācija?

S.K.: Nē.

DDD: Kad tika atjaunota neatkarība, šim procesam jau bija jānotiek. Okupanti, kolonisti, kas šeit ir iebrāukuši okupācijas laikā, būtībā Latvijā atrodas prettiesiski – latviešu tauta viņus nav šeit laidusi iekšā. Tas notika vardarbīgi okupācijas rezultātā. Dekolonizācija nozīmē šo cilvēku likumīgu izraidīšanu no valsts.

S.K.: Jā, es tam noteikti piekritu. Tas laikam tagad būs mans mīļākais termins. Latviešos ir ļoti daudz spēka, bet viņi to neizmanto, kā vajag. Ja reiz karā latvieši bija tik spēcīgi, tad arī tagad viņi tādi var būt. Ja latvieši izmantotu savu spēku, tad mēs tiktu galā un savu valsti nostabilizētu.

LATVIEŠU ATMODA – JAUNIEŠOS

Sofija Klincāne: Ar etnisko sastāvu Latvijā ir tik

bēdīgi, ka Anglijā domā, ka Latvija ir Krievija. Ārzmēs cilvēki zina, kas ir Lietuva, kas Igaunija, bet nezina Latviju, un mani sauc par krievieti. Un tad man ir jāiet pie kartes, lai parādītu, kur ir kontūra starp Krieviju un Latviju. Man tas ir negods, ka mani saukā par krievu.

DDD: Ja krievi rātni dzīvotu savā Krievijā, mēs viņus cienītu.

“Latviešos ir ļoti daudz spēka, bet viņi to neizmanto, kā vajag.”

S.K.: Jā, es domāju to pašu. Ja viņi uzvestos cilvēcīgi, brauktu uz savu valsti, kur viņiem ir jābūt, nevis censtos pārņemt pasauli, tad viņus cienītu, un naidis pagaistu. Krievija taču ir liela – puskontinents. Bet tagad atkal cīnās par svešām teritorijām – vai tad viņiem nepietiek? Viņi grib dabūt visu.

Ir visādas zemes, bet, ja tā ir tava zeme, tava valsts, tad tur tev ir jādzīvo. Bet krievi acīmredzot nav tik patriotiski, ja mēģina aizņemt citu valsti, bet nedzīvo savā zemē, kur tiem pienāktos dzīvot.

Cilvēkam ir jābūt pateicīgam, ja esi pieņemts citā valstī. Tev ir jābūt tās valsts patriotam, nevis ienaidniekam. Nesaprotu tos krievus, kuri neatbalsta Latviju, bet to izmanto. Manuprāt, ja tu dzīvo Latvijā, tad tev ir jāklūst kā latvietim un jādāma kā latvietim.

DDD: Kā tev liekas, vai jauniešos ir latviešu atmosfēras spēks, kas varētu pamodināt tautu?

S.K.: Ja visi kopā sarosīsies un darbosies, tad – jā. Bija kāds portāls, kur latviešu jaunieši bieži

ar krieviem strīdējās. Ja krievi kaut ko aizvainojošu par Latviju pateica, tad vismaz 20 latviešu viņiem metās virsū, lai aizstāvētu savu valsti. Ja dzīvo Latvijā, ir jāmacās latviešu valoda un jāciena latviešu tauta; ja kaut kas nepatīk, lai brauc uz savu Krieviju! Tie, kas aizstāvēja Latviju, bija jaunieši tieši manā vecumā. Ja latvieši grib, tad var – tie-

bērnos homoseksuālismu atbalsta. Ja viņiem pateiks – esmu gejs vai lesbiete, viņi atbildēs – labi, es ar tevi lepojos. Bet, ja, pieņemsim, poļu bērni pateiks, ka viņš ir gejs vai lesbiete, tad vecāki teiks – kamēr tev nav 18 gadu un esi manā mājā, tu nebūsi tas un netuvosies tam puisim vai meitenei. Man ir piemērs, ka poļu meitene, kurai visu laiku patika puīši, bet, satiekot angļu meiteni, pēkšņi pārvērtās par lesbieti. Citu priekšā viņa to neatzīst, bet ar to meiteni ir kopā. Kad viņas vecāki uzzināja, viņa nokļuva lielās nepatīkšanās.

DDD: Manuprāt, ir drausmīgi, ka pat baznīca Anglijā ir sākusi "laulāt" šos izdzimtenus. Vai esi domājis par šo problēmu?

S.K.: Anglijā cilvēki ko-

DDD: Pie Dieva var vest dažādi ceļi. Bet, ja Anglijā šobrīd baznīcā "laulā" homoseksuālus, tas nozīmē, ka tur šī institūcija ir sapuvusi, un tādā baznīcā Dievu atrast nav iespējams. Taču katram cilvēkam ir jāmeklē savs ceļš pie Dieva. Bet tu jūti, ka tajā sabiedrībā tas nenotiek?

S.K.: Nē, nenotiek. Tur ir sātānisti. Viņi sakurina naidu un bieži vien izplata bildes, kur tiek aizskarti kristieši, jo īsta kristietība faktiski neatbalsta homoseksuālus.

DAUDZ KAS IR ATKARĪGS NO AUDZINĀŠANAS

DDD: Kā tu tajā de-

gradējošajā vidē spēj sevi

“Tie, kas aizstāvēja Latviju, bija jaunieši tieši manā vecumā. Ja latvieši grib, tad var – tieši gribasspēks ir tas, kas mums vajadzīgs.”

pumā nav reliģiozi, un īstu kristiešu tur ir ļoti maz. Ja klasē ir kādi 30 bērni, tad viens vai divi bērni varbūt būs kristieši, bet lielākajai daļai vispār nebūs nekādas reliģijas. Anglijā ļoti izplatīts ir sātānisms.

DDD: Kā tas izpaužas?

S.K.: Man ir draugu grupa, kuri pret kristiešiem ir ļoti ļauni, naidīgi noskaņo-

uzturēt šo pareizo izpratni? Runāju ar tevi kā ar pieaugušu cilvēku – tev ir vērtīgas domas un pareizs skatījums.

Sofija Klincāne: Es domāju, ka izpratne rodas no tā, ko ģimene manī ieliek. Mani mācīja, kas ir pareizi un kas nav, ielika manī vērtības, un es pieturos pie tām. Vēlos, lai mana ģime-

*Intervēja
Līga Muzikante*

PAR NOTIKUMIEM UKRAINĀ

LNF priekšsēdētāja Aivara Gardas komentāri

RIETUMI PUTINAM NEPIEDOS?

DDD: Jūsprāt, kā atīstās notikumi Ukrainā?

Aivars Garda: Es pats tagad Ukrainā neesmu bijis, tāpēc varu spriest tikai pēc televīzijas ziņām, kurām sekoju līdzī. Skatos arī Ukrainas TV kanālu *Inter*, arī Krievijas kanālus, *RTVi*, un Latvijas ziņas, kādreiz skatos arī kanālu *Euronews*.

gad ir profašistisks režīms. Viņi uzskata, ka Krievijai obligāti ir jāpalīdz Austrumukrainai. Viņi pat nosauca Austrumukrainu par Novorossiju. Šo terminu viņi paši ir izgudrojuši – tāda nosaukuma nekad nav bijis. Viņi ļoti gribētu, lai Putins atbalsta šo Novorossijas ideju un pievienotu Austrumukrainu no Doneckas apgabala līdz Odesai Krievijai. Ir politiķi uzskata, ka Putins pats to negrib.

Daži Krievijas politiķi

bet atrunas, ka, redziet, jūs tur tā izdarījāt Kosovā un mēs tāpat izdarījām Krimā, uz Rietumiem ietekmi neatstāšot. Tā saka viņi.

DDD: Ne tikai tas, ka Krievijai ir zudis Rietumu atbalsts, bet satrauc arī parādītā netaisnība.

A.G.: Kādreiz jau intervijā teicu, ka nevar tā vienkārši kādas teritorijas iedzīvotāji, kuri dzīvo tur vairākumā, bet kura nav tauta, kas dzīvotu etniskajā dzimtenē, nobalsot par pievienošanos citai valstij, kā to izdarīja krievi Krimā. Tas ir absurds! Putins izdarīja lielu kļūdu, turklāt skaidrodams, ka Rietumi tā izdarīja Kosovā. Tas nozīmē – jūs esat bandīti, un mēs gribam būt tādi paši bandīti... Rietumi šobrīd stingri ietur savu līniju – negrib Krievijai piedot Krimas iekļaušanu Krievijas sastāvā.

TAS NAV PILSONU KARŠ

DDD: Vai to, kas notiek Ukrainā, var nosaukt par pilsoņu karu?

Aivars Garda: Daži etniskie krievi, kas uzstājās RTVi, saka atklāti, ka tagad karo nevis ukraiņi ar ukraiņiem, tas nav pilsoņu karš, bet ir karš starp Ukrainu un Krieviju. Austrumukrainā kara darbībā ir iesaistīti galvenokārt Krievijas pilsoņi, kas atbalsta ideju par pievienošanu Krievijai, kuriem patīk pakarot – tieši tā arī viņi paši saka: aizbraukt uz kādu kariņu izkaroties, uzvarēt...

Krievi, kas ir pret Putina agresiju Ukrainā, uzskata, ka Putinam patiesībā ir beigas – pilnīgs krahs, kaut gan reāli vēl to redzēt nevar, taču viss novedis pie Krievijas pilnīgas izolācijas.

DDD: Šķiet, tagad ukraiņi un krievi viens otru nevar ciest?

A.G.: Vēl nesen mēs dzirdējām, ka baltkrievi un ukraiņi ir tie paši krievi. Tās ir draudzīgas nācijas – Krievijas politiķi un žurnālisti iebilda, ka Krievija nepareizi dara, nedodot atlaides gāzei ne Baltkrievijai, ne Ukrainai. Esot jādod atlaides, jo šis valstis Krievijai ir draudzīgas, ārējo robežu garantants, nodrošinājums. Ukraiņi tagad izsakās, ka šī Krievijas politika noveda pie kara situācijas tāpēc, ka valdošie krievu politiķi ir ļoti iedomīgi un augstprātīgi – viņi saka ukraiņiem: nu, paklanieties mums zemu, tad mēs jums atlaidīsim gāzes cenu! Paklanieties vēl zemāk – jūs neesat paklanījušies tik zemu, cik vajag! Bet ukraiņi ir lepnī.

Ukraiņi, kas tagad valda Ukrainā, tā saucamie oligarhi, negrib būt Krievijas oligarhu vasaļi. Jo,

ja Ukrainas oligarhi pavisam pakļaujas Krievijai, tad viņi kļūst par Krievijas oligarhu pakalpiņiem. Tad viņi var darīt nevis to, ko paši grib, bet gan to, ko prasa Krievijas oligarhi. Bet viņi to ļoti nevēlas! Krievija savukārt Ukrainu vienmēr ir uzskatījusi par savu interešu objektu. Piekritu, var jau uzskatīt kādu valsti par savu interešu zonu, bet tad izturies pret to ar cieņu!

Diemžēl krievu vairākums šobrīd atbalsta Putina rīcību – tieši vairākums, jo Putina autoritātes reitings pēc Krimas pievienošanas ir pacēlies pat līdz 85 procentiem. Opozīcija, tādi kā Ņemcovs u.c., tagad ir pavisam aplukuši, viņiem nav, ko teikt – un kādu pusgadu publiski nav arī neko sacījuši. Ja tikai viņi kaut ko pateiks pret Krimas aneksiju, tad uzreiz saņems Krievijas puļa nosodījumu, bet viņi to nevēlas, tāpēc klusē – absolūti neizsakās.

LAI KRIEVI ATGRIEŽAS KRIEVIJĀ!

DDD: Var jau būt, ka nav sliktuma bez labuma. Cik var saprast, tad krievi tagad no Ukrainas bēg prom.

Aivars Garda: Ja nemaldos, vai nu RTVi vai *Euronews* ziņās, sacīja, ka uz Krieviju jau ir devušies 105 tūkstoši un, apmēram, 100 tūkstoši ir aizbraukuši uz Rietumukrainu.

Mūsu avīzē bija publicēta intervija ar vēsturnieku Pelkausu. Viņš skaidri pateica, ka Austrumukrainā, ko krievi tagad sauc par Novorossiju, ir ukraiņu teritorija. Tātad krievi tur ir okupanti. Tieši tāpat kā pie mums.

DDD: Latvijas mērogos, ja 105 tūkstoši aizbēgtu uz Krieviju, iesākums dekolonizācijai būtu ļoti labs.

A.G.: Latvijas mērogā – jā. Bet Austrumukrainā dzīvo ap 9 miljoniem krievu. Tomēr ne visus tur var uzskatīt par Krievijas piekto kolonnu.

DDD: Starp citu, Krievijai trūkst cilvēku, tāpēc bēgļi no Ukrainas tiek laipni sagaidīti.

A.G.: Jā, krievi no Ukrainas tiek izvietoti pa reģioniem, kur Krievijai ir vajadzīgs darbaspēks. Piemēram, ja starp bēgļiem ir ārsts, tad uzreiz visai ģimenei tiek piedāvāts braukt uz kādu Krievijas reģionu, kur ir nepieciešamas šīs specialitātes profesionālis.

DDD: Kāpēc mūsu okupanti neizmanto šo lielisko iespēju – atgriezties Krievijā?

A.G.: Viņi gribētu dzīvot Maskavā, lai katru rītu Kremliš tos sveicinātu... Bet Krievijas repatriācijas programma tur darbu nepiedāvā.

DDD: Daudzi latvieši bailojas, ka Ukrainas notikumi varētu pārmesties uz Latviju – piemēram, Daugavpils, kur krievi varētu...

A.G.: Ukrainā viss sākas ar Maidanu. Ja latvieši kaut kur, Rīgā vai citur, sāktu savu maidanu – nacionālu pretestību valdošajam režīmam, uzstādītu barikādes, paņemtu Saeimu, kā saka, spilēs un pateiktu – ja nebalosī, kā vajag, latviešu tauta tevi pakārs pie pirmā staba...

DDD: Patiesībā latviešiem būtu nepieciešama īsta nacionālās pretestības kustība.

A.G.: Ja tādi drosminieki būtu, tad varētu iedomāties, ka kaut kur, pieņemsim, arī Rīgā, Daugavpilī, Rēzeknē, varētu rasties kaut kādi antimaīdanieši, tāpat kā Austrumukrainā. Nu, tad šie Latvijas maīdanieši ietu cīnīties ar krievu okupantiem. Ja viņi Daugavpilī sacelšanos uztaisītu un paceltu Krievijas karogu par Daugavpils pievienošanu Krievijai, tad, protams, viņi tiktu uzskatīti par okupantiem, un viss.

DDD: Kas viņi tādi arī ir.

A.G.: Tādā gadījumā, ja būtu maīdāns un kara darbība kā Ukrainā, šādi okupanti būtu gluži vienkārši nošaujami kā nodevēji, kas

karo par pievienošanu svešai valstij.

DDD: Ļoti gribētos izvairīties no asinsizliešanas Latvijā. Taču notikumi Ukrainā, manuprāt, Latvijas okupantus padara vēl riebīgākus pret latviešiem.

A.G.: Ne jau velti arī mūsu avīzē populāri cilvēki intervijās izsakās, ka patiešām vienīgais ceļš ir tas, ko mēs iesakām – dekolonizācija ar likuma spēku, vai arī iesākumā brīvprātīgas repatriācijas veicināšana, kas šobrīd būtu īsti laikā. Ja mēs tagad paziņotu Krievijai: “Lūdzu, pieņemiet savus tautiešus, mēs viņus jums atdodam!” – tad viņi varētu tos nosūtīt uz tiem reģioniem, kur ir vajadzīgs darbaspēks. Problēma varētu būt ar okupantu pensionāriem – kur viņus likt? Protams, ir jāsaprot, ka šie pensionāri Latvijai darījuši ir visriebiegāko – tie ir reālie kolonisti, kuri izaudzinājuši vienu paaudzi pēc otras, kas ir noskaņotas pret visu latvisko. Tomēr, ja uz Krieviju aizbrauc viņu bērni, tad tiem šeit kļūst garlaicīgi, tāpēc mēs viņiem piedāvāsim – brauciet līdz saviem bērniem!

Protams, pensionāri Krievijai vairs nav vajadzīgi kā darbaspēks, bet viņi var auklēt savus mazbērņus un tādejādi būt Krievijai ļoti noderīgi. Okupantu ģimenes varētu nosūtīt arī uz tiem mazapdzīvotiem Sibīrijas rajoniem, lai ķīnieši tur nenāk iekšā. Un tā okupanti, aizvācoties no Latvijas, varētu izdarīt milzīgu pakalpojumu Krievijai.

DDD: Valdība šobrīd nez ko gaida un nerisina piektās kolonnas jautājumu. Ko tad darīt mums, parastajiem latviešiem?

A.G.: Ja parastie latvieši pret okupantiem būtu tādi, kādiem ir jābūt – tas ir, neiecietīgi, tad to sajustu arī mūsu valdība un baidītos no tāda maīdāna, kāds bija Ukrainā. Tad valdība sāktu pārliecināt Krieviju par brīvprātīgu okupantu repatriāciju.

Intervēja
Līga Muzikante

“Ja parastie latvieši pret okupantiem būtu tādi, kādiem ir jābūt – tas ir, neiecietīgi, tad to sajustu arī mūsu valdība un baidītos no tāda maīdāna, kāds bija Ukrainā.”

Par Ukrainas nākotni pašiem krieviem Krievijā domas dalās. Tie, kurus mēs saucam par Ukrainas ienaidniekiem, kas grib, lai Ukraina tiktu sadalīta, izsakās, ka ukraiņu Maidana aktivisti esot fašisti, banderovieši u.tml. Vārdu sakot, oficiālā Krievija – gan Prezidents, gan žurnālisti, gan deputāti – izsakās, ka Ukrainā ta-

un žurnālisti, kuri agrāk ar cieņu izturējās pret Putinu, intervijās atzīst, ka Krievija tagad Rietumos ir zaudējusi partnera lomu, tātad ar Krieviju vairs neviens nerunās kā ar partneri. Ir arī politiķi, politologi, kuri uzskata, ka ar Krimas pievienošanu Krievijai Putins izdarīja liktenīgu kļūdu, ko Rietumi viņam nekad nepiedos,

PAZĪSTAMO GANU “NOSLĒPUMAINIE GRĒKĀŽI”

Vilnis Eisters

Nekas tā nešķēļ sabiedrību kā savstarpējs aizdomīgums, neuzticēšanās un mākslīgi radīta noslēpumainība. Uz tādas “noslēpumainības” pamatiem neko jaunu un stabili uzcelt nevar. Vienmēr ir jāapzinās, ka sabiedrībā šī “noslēpumainība” ir mums blakus, jo blakus ir tas pats iznīcinošais elements – elements, kurš nelietīgi tiek slēpts arhīvos. Nesodamība atražo noziegumus, recidīveranšismu. Latvijas politiķu totālā kļūda – vienmēr nokavē pagriezieni. Mūsdienās cilvēka personiskās dzīves padarījis kontroles un uzraudzības procedūras pārlieku virspusīgas un neaizskaramas. Runa ir par “čēkams maišiem”.

Stukaču tiesības uz “noslēpumainību” ir dubults

pazemojums viņu upuriem. Ja “elements” nav atklātībā, nav noteikts “lietošanas termiņš”, saimnieks var turpināt ar to tirgoties. Tomēr jāteic, ka Latvijas politiķi par zemu novērtē padomju okupācijas laika garīgo mantojumu, neveicot DDD (deokupāciju, dekolonizāciju, deboļševizāciju).

Deviņdesmito gadu sākums, brīvības atgūšanas gadi, gan bija gaviļu un jūsmas pilni, taču sabiedrībā pagaidām ir notikušas virspusējas pārmaiņas. Neatkarīgā Latvija tikpat kā izlida caur adatas aci, bet adata palika to pašu rokās, kas to turēja līdz Atmodai. Politiskās un ekonomiskās sistēmas maiņu nepavadija “neatkarīgās” Latvijas iedzīvotāju apziņas izaugsme. Tūkstošiem cilvēku šajā valstī ir iekļūduši, ir piedzimuši un uzauguši okupācijas un sociālisma ērā, un sadarbojušies ar valdošo okupācijas režīmu. Sabiedrisko gaisotni vēl arvien saindē PSRS specdienestu arhīvi – pazemojošu kompromisu un netīru noslēpumu krātuve, kas dod plašas iespējas šantāžēt vainīgos un nomelnot nevainīgos, radot politisko sašķelšanos un nepatikamo konkurentu nomelnošanu.

Turpinājums 8. lpp.

Nacionālās pretošanās kustības DALĪBNIEKI TURPINA CĪŅU

25. jūlijā Vaidavā notika Baltijas valstu politiešlodzīto, Nacionālās pretošanās kustības dalībnieku tikšanās, kas veltīta 25 gadu atcerei, kopš bijušie ieslodzītie Mordovijas lēģeros pirmo reizi sanāca kopā 1989. gadā. Pasākumu organizēja Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks Valters Rudzītis.

Pasākuma dalībnieki pieņēma rezolūciju, kas adresēta Valsts prezidentam, Saeimas deputātiem, Ministru prezidentei.

Pētera Korsaka foto

REZOLŪCIJA

Mēs, Baltijas valstu (Lietuvas, Latvijas, Igaunijas) bijušo politiešlodzīto, NPK dalībnieku un no Vaidavas izsūtīto atceres pasākuma, kurš notika 2014. gada 25., 26. jūlijā Kocēnu novada Vaidavā, dalībnieki, aicinām novērst netaisnību un labot pieļauto kļūdu pēc Okupācijas deklarācijas pieņemšanas, neveicot deokupāciju un iesākot dzīvē neiespējamo – naturalizāciju un integrāciju. Aicinām griezties ANO pie mūsu okupācijas līdzvainīgajām valstīm – ASV, Anglijas, Vācijas, lūdzot palīdzību DEOKUPĀCI-

JAS jautājumā. Tās nepieciešamību pastiprina arī fakti, ka Ukrainas notikumu iespaidā Latvijā okupācijas laikā nelikumīgi iebrukušie destabilizē valsts stāvokli, radot draudus Latvijas valstiskajai neatkarībai.

Rezolūcija pieņemta tikšanās laikā Vaidavā.

PAMATOJAMIES uz:
- Hāgas (1899. g., 1907. g.) un Ženēvas (1949. g.) Konvencijas nostiprinātajiem karadarbības noteikumiem un paražām;
- ANO Ģenerālās

Asamblejas rezolūciju 3314 (1974. g.), kurā tiek noteikts agresijas jēdziens;

- ANO Ģenerālās Asamblejas rezolūcijām 3 (1946. g.) un 170 (1947. g.) par kara noziedznieku izdošanu un sodīšanu, rezolūciju 95 (1946. g.), kurā apstiprināti starptautisko tiesību principi, kā arī rezolūcijām 2184 (1966. g.) un 2202 (1966. g.), kurās skaidri tiek nosodīts kā noziegums pret cilvēci, vietējo iedzīvotāju ekonomisko un politisko tiesību pārkāpšana, ārvalstu imigrantu nomitināšana, tā arī vietējo iedzīvotāju vardarbīga pārvietošana uz citiem reģioniem;

- ANO Konvenciju par noilguma nepiemērošanu kara noziegumiem un noziegumiem pret cilvēci (1968. g.).

ATSAUCAMIES uz:
- LR Augstākās Padomes

Deklarāciju par neatkarības atjaunošanu (1990. g.), kurā noteikts, ka PSRS 1940. g. 17. jūnijā militārā agresija ir starptautisks noziegums, kura rezultātā Latvija tika okupēta;

- Konstitucionālo likumu "Par LR valstisko statusu" (1991. g.), ar kuru tiek atjaunota LR neatkarība;

- Baltijas Asamblejas Nobeiguma dokumentu 9875 (2003. g.), kurā Eiropas Padomes Parlamentārā Asambleja tiek aicināta izmeklēt un starptautiskā līmenī nosodīt totalitārā komunistiskā režīma noziegumus;

- LR Saeimas Deklarāciju "Par LR okupāciju" (1996. g.), kurā PSRS militārā agresija kvalificēta kā starptautisks noziegums un kurā aicina pasaules valstis un starptautiskās organizācijas palīdzēt Latvijai likvidēt okupācijas sekas.

Vaidavas kultūras namā bija izstādītas mākslinieces Helēnas Celmiņas tematiskās gleznas.

Pasākuma organizators, Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks Valters Rudzītis

VĪRU KORIS "IMANTA" AR DZIESMĀM AICINA CĪŅĀ

Baltijas valstu Nacionālās pretošanās kustības dalībnieku tikšanās noslēgumā Vaidavā vīru koris "Imanta" dziedāja varoņgara caurstrāvētas dziesmas. Kopīgi ar klātesošajiem tika nodziedāta arī Valtera Rudziša 1963. gadā Mordovijas lēģerī sarakstītā un Baltijas valstu valodās iztulkotā "Pie Dzintara jūras Mordovijā" (igauņiski: "Seal Merevaigu rannal", tulkojis Eriks Udams; lietuviski: "Prie Gintaro jūros", tulkojis Viktoras Petkus), kā arī un Knuta Skujenieka "Sibīrijas tango".

Mordovijā pie Dzintara jūras

Vārdi radās 1963. gadā Mordovijas 11. lēģerī, konsultējoties ar Ernestu Laumani

Pie Dzintara jūras, kur draudzība plaukst
Mīt igaunis, latviets un lietuvis draugs.
To sensenais liktenis spēkus sev smelt
Pret kopējo naidnieku zobenu celt.

Piedziedājums:

Dzintars, mūsu sensenās draudzības simbols,
Jūra, mūsu drosmes un nemiera atspulgs.
Tie saderas kopā, savu brīvi tie mīl
Un Baltijas dailei, viņu krāšņumi zvīl.

Kaut negaisa mākoņi Baltiju sedz,
Aiz restotiem logiem tās dēlus tik redz.
Mēs nedrīkstam verdzībā galvas nu liekt
Un gaidīt, kad citi mums brīvību sniegs.

Ar paceltām galvām mums cīņā steigt,
Raut naidnieka važas un brīvi tad sveikt!
Tik kopējiem spēkiem mums uzvaru gūt,
Lai vareno sauli tad apspiestie jūt!

Valters Rudzītis

AR DAŽĀDĀM MĒRAUKLĀM

Turpinājums no 3. lpp.

Šīs visas agresijas ir bez kāda pamatojuma un nes arī nekādu labumu pašām ASV. Vienīgi nejdzīgs imperiālisma karš.

Gandrīz septiņdesmit gadus Eiropā valdīja miers, kaut ilgu gadu tā tika sadalīta divās naidīgas nometnēs. Dzelzs aizkara tagad vairs nav, un nu gan vajadzētu dzīvot mierā. Krievijā atdzimstot imperiālismam, tai miermīlīga līdzāspastāvēšana vairs nav pa spalvai. Tā patstāvīgi pret saviem kaimiņiem izvērs melu un naida propagandu. Pierobežās tiek veiktas arī iebiedēšanas provokācijas.

Neviens pat vissliktākajos murgos nevarēja iedomāties, ka pēc Soču Olimpiādes, kur Krievija, spodrinot savu tēlu, tērēja miljardus, tā tūlīt uzsāks agresiju Krimā, to okupējot un anektējot. Nevarēja iedomāties, ka turpinājumā vēl sekos ar Krievijas vismodernākajiem ieročiem bruņoto Kremļa teroristu bandu iebrukums Austrumukraiņā. Šo rikļurāvēju

teroristu brutalitātei un nežēlībai nav robežu, par to liecina Malaizijas pasažieru lidmašīnas notriekšana ar 298 bojāgājušajiem.

Visa pasaule ir sašutusi par Krievijas imperiālismu, pastāvīgi pret to tiek lietā sankcijas un izsaka protestus. Jāautā, vai sankcijas ir pietiekošas vai tikai lielā krievu lača pairošanās? 1939. gada beigās, kad imperiālisti iebruka Somijā, PSRS tika izslēgta no Tautu Savienības jeb Nāciju Līgas. No tās vēlāk izslēdza arī Vācijas reihu, Japānu, Itāliju.

VIENALDZĪBA PRET KARA NOZIEGUMIEM

Tagad, kad notiek protestu un sankciju vētra pret Krieviju, ir arī citi līdzīgi vēl daudz drausmīgāks noziegums, ko ANO Cilvēktiesību komisāre Navi Pileja nosauca par kara noziegumiem pret cilvēci. To daudzi cenšas

slēpt. Tas ir imperiālistiskās Izraēlas iebrukums Palestīnas Gazas joslā. Kad rakstu šo rakstu, tur jau ir nogalināti 1100 palestīnieši, no kuriem vairāk nekā 120 ir bērni, bet septiņdesmit procenti ir civiliedzīvotāji. Pārsteidzoša ir Latvijas prezidenta, valdības, Saeimas, ārlietu ministra Rinkēviča vienaldzība un aklums. Par šīm nelietīgajām Izraēlas veiktajām slepkavībām nav pat izteikts oficiāls protests un atbalsts cietušajai Palestīnas tautai. Protesti pret Izraēlas nelietīgajām slepkavībām notiek visā pasaulē. Piemēram, Francija 11 miljonus eiro atvēlējusi palestīniešiem, kas cietuši no Izraēlas agresijas un nevainīgo civiliedzīvotāju slepkavībām.

Vai šo noziegumu drīkst noklusēt un slēpt? Vai tiešām ar šādu cinismu valdībā vara Latvijā diskriminē palestīniešu tautu un tās pašnoteikšanās tiesības? Pēc varas kungu mērauklām iznāk, ka palestīnieši nav vienlīdzīgi ar slepkavu

imperiālistu izredzēto agresoru?

Varas kungus nešokē, ka imperiālistu Izraēla ir nogalinājusi 1100 palestīniešu, bet agresoram ir tikai trīs bojāgājuši civiliedzīvotāji. Tā ir neapņemama ārpārā noziedzīga slepkavība. Kārtējo reizi zināmais agresors-bende netiks sodīts... Varbūt kāpostveidīgie izbījušajiem okupantu pakalpiņiem atkal ir piesolījuši kādu kukuli vai medus podu par mutes turēšanu?

Ja tāda ciniska ir elites attieksme, tad, iespējams, mūsu valsts vadoni nemaz nav piedalījušies Atmodā un varbūt, iespējams, kabatā ir paslēpta VDK vai KP CCCP apliecība, lūrot uz Zilupes pusi? Latvijas neatkarības atjaunošanu, riskējot ar savām dzīvībām, izcīnīja latvju tauta. Kurā barikādes pusē tad isti atradās tagad pie varas siles esošie?

Arī Latvijas mediji maz atspoguļo šo kara noziegumu pret cilvēci. Tas viss atgādina Latvijas brīvvalsts strausta politiku, kad prezidents Kārlis Ulmanis neatļāva publicēt nelietības noziegumus, kas notiek PSRS, lai tikai nekaitinātu

Staļinu, turot paša tautu neziņā.

Šī nav vienīgā Latvijas vadoņu divaina attieksme pret citu tautu pašnoteikšanās tiesībām, aizmirstot, ka nesen paši piecdesmit gadus bijām okupēti. Sašutumu izraisa bieži ieturētais aklums, glēvums, klanīšanās svešajiem, vienaldzība un goda un cieņas neizrādīšana. Tas notiek arī okupētās Tibetas līdera Dalailamas vīsošanās laikā. Toreiz no viņa gribēja atkratīties un muka kā velns no krusta. Nesen pat tika politizētas starptautiskās koru sacensības, kur neatkarīgai valstij – Taiānai – liedza nest savas valsts karogu, un melīgi tā tika nolamāta par Taipeju.

Latvijai ir līdzīgs liktenis ar Palestīnu. 1948. gada maijā uz britu mandāta Palestīnas zemes netika dibināta Palestīnas valsts, bet gan tika izveidota Izraēla. Vēlāk, nesagaidot neatkarību, Palestīnu anektēja Izraēla. Sākumā izmēros Izraēla bija trīs reizes mazāka par Latviju. Sākoties Palestīnas tautas neatkarības cīņām, kurās pat tika iesaistītas arābu valstis, Izraēla piesavinā-

jās un okupēja jaunas palestīniešu teritorijas. Līdz pat šai dienai okupē arī Sīrijas Golānas augstieni.

Izraēlas imperiālistiskās tieksmes ar to nebeidzās. Ar tanku aizsardzību tā palestīniešu teritorijās būvē savas militārās nometnes. Izraēla iepriekš nesodīti ir iebrukusi, nogalinājusi vai bombardējusi arī Libānā un Sīrijā. Domājams, šī nelietība kārtējo reizi paliks bez soda, jo palestīnieši nav vienlīdzīgi par agresoru...

Tomēr ne visur neatkarības iegūšana sākas ar slepkavībām un kara noziegumiem pret cilvēci. Rudenī skotu tauta brīvi izvēlēsies neatkarību vai arī palikšanu Apvienotās Karalistes sastāvā. Bez asinsizliešanas pret kolonistu gribu notiks arī referendums par Katalonijas atdalīšanos no Spānijas.

Pie barotavas siles esošiem varas kungiem gan būtu vairāk jācieņa un jāzina Latvijas vēsture, kuru pat skolās nemāca pilnvērtīgi un ar cieņu. Tāpat viņiem būtu jāskatās, lai uz saviem glaunajiem miljonaļu uzvalkiem un nobarotām sejām nebūtu vēl palikuši komunisma un Kremļa pielidēju putekļi.

PAZĪSTAMO GANU “NOSLĒPUMAINIE GRĒKĀŽI”

Turpinājums no 6. lpp.

Tieši tā rikojas, piemēram, tā saucamais “tautas linčošanas tribunāls”, kurš visus nedziedājušos pēc viņu notīm uz “varbūtības teorijas” pamata dēvē par “čekiistu dražām”.

Nodevēji-stukači neredi klusina “sirdsapziņu”, iztēlodamies, ka viņiem ir bijusi ievērojama loma Atmodas politiskajos procesos, farsā. Tas notiek ne tikai pie mums Latvijā, bet visās valstīs, kuras atbrīvojās no PSRS okupācijas režīma. Pat uz tiem, kurus Austrumeiropā un Rietumos uzskata par varoņiem, piemēram, tādiem kā Lehs Valensa, tagad krit tāda pati šaubu ēna kā uz Atmodas vadītājiem.

OKUPĒTĀJ-IMPĒRIJAS CILVĒKBUMBAS

Lai gan ne viss, kas atrodams čekistu kartotēkās, ir patiesība un ne visa patiesība atrodama kartotēkās, šīs drūmās pagātnes liecības, no kurām daļa PSRS sabrukuma laikā tika nogādāta Krievijā, vēl arvien paver plašas iespējas manipulēt ar jebkuru cilvēku, lai izmantotu Krievijas revanšistiskos nolūkus.

Īsi sakot, okupētājiimpērijas mantinieci ir pieejamas neskaitāmas cilvēkbumbas ar laika degli, un tālvadības pulsts ir Maskavas rokās. Mīnas bija dažādas izcelsmes. Daži bija agrākie disidenti, kuri tagad nereti ieņem augstus amatus valdības struktūrās – tieši sakari ar VDK viņus savulaik bija pasargājuši.

Bija disidenti, kurus “pamocija” pagrabos, un viņi piekrita sadarboties ar VDK, saņēma “brīvbiļeti” uz Rietumiem, un šodien, Maskavas čekistu raustīti, darbojas pret savu valstu patriotiem un drošības dienestiem. Citi no brīvas gribas bija sadarbojušies ar padomju VDK. Bija viena cilvēku grupa, kura izjuta greizsirdīgu nepatiku pret rietumnieciskajiem tautiešiem, kas ieņēma vadošos amatus, lai gan no Rietumiem ieradās latviešu tautieši jau ar VDK “superstukača” statusu un nopelniem bagātu bagāžu.

Plaša, latentā mīnu kategorija bija un joprojām paliek okupācijas režīma varas iestāžu darbinieki, kas slēpa agrākos sakarus ar VDK. Pēc okupācijas režīma aktīvās fāzes sabrukuma daudz dokumentu, kuros attiecīgā informācija bija atrodama, “gāja bojā” – parasti tos “iznīcināja” jauno valdību pārstāvi apņēmīgos centienos slēpt paši savu sadarbību ar padomju drošības orgāniem. Tajos, kas saglabājās, ar nodomu tika radīts jucekļi, lai vairs nevarētu saprast, vai minētie vārdi un uzvārdi pieder režīma aģentiem vai upuriem.

Daudziem, kas jaunajā iekārtā bija tikuši pie labām darbavietām, šis stāvoklis iedvesa maldīgu drošības izjūtu. Viņi jau nezināja, ka pirms okupācijas varas sabrukuma VDK bija izvedusi gan savus sarakstus, gan citu drošības struktūru svarīgo lietu un dokumentu kopijas revanšisma nolūkos. Šādi VDK bija

panākusi, ka arī pēc PSRS sabrukuma tai un Krievijai ir pilnīga informācija par to, kurš ir sadarbojies un spiests sadarboties šodien ar Krieviju un kāpēc. Čekista – “suprepresidentā” Putina vadītajai Krievijai šī informācija devusi unikālu iespēju šantažēt un pakļaut postpadomju valstu sabiedrības dzīvē ievērojamas personības – cilvēkus ar šķietami kristāltīru biogrāfiju, cilvēkus, kuri maldīgi ir uzskatījuši, ka viņu grēcīgie noslēpumi jau aprakti un aizmirsti. Krievija no tādu cilvēku grupējuma var izspiest valsts noslēpumus un pat ietekmēt notikumu gaitu, piemēram, DDD procesa, Deklarācijas par okupācijas seku likvidēšanas iesaldēšanu, integrācijas farsu, uzturēšanās atļauju popularizēšanu, oligarhu pārvaldīšanu, kuri kontrolē politiskās partijas un ekonomiku.

Kā piemēru varam pieminēt “superspiegu-čekiistu”, mūsdienās “Krievijas dzelzceļa” vadītāju Vladimiru Jakušinu, kurš ir viens no auklīgu kustītajiem marionešu spēlēs, kas norisinās Baltijas republikās.

VDK darbinieki bija PSRS kalpi. Krievijā pēdējos desmit gados viņi ir kļuvuši par kungiem un saimniekiem visiem, piesavinājušies arī tiesības uz “kalpiem stukačiem”, iekļaujot tos savā neofeodālisma sistēmā. Tādējādi viņi aizstāv režīmu, kura tirāniskā, noziedzīgā, slepkavīgā daba atspoguļojas Krievijas neoimperialistiskajos centienos.

ATKĀPŠANĀS VAI TROJAS ZIRGU ARMIJA?

Šodien nav priekšstata par to, cik Krievijas “ietekmes aģentu”, kuri par spīti savas agrākās, stukaču biogrāfijas tumšajiem plankumiem ieņem atbildīgus amatus EŠ un NATO institūcijās postpadomju valstīs. Pēc PSRS sabrukuma daudzi Rietumos pārlietu projecēja savu uzvaras jūsmu uz jaunajām valstīm. Redzamā Krievijas ietekme bija ievērojami mazinājusies. Šīs valstis pameta tūkstošiem militārpersonu; gadiem ilga aktīvais okupācijas laiks it kā bija beidzies, bet pasīvais turpinājās, jo Baltijas valstīs palika simtiem tūkstoši okupācijas noziegumu līdzdalībnieki.

Taču, palūkojoties uz situāciju no mūsdienas viedokļa, kļūst skaidrs, ka sovjetiskās Krievijas zaudējums rietumniekiem un daudzi vietējie krievi vien pārspīlēja. To, ko vienā ziņā uzskatīja par atkāpšanos, citā ziņā varēja vērtēt kā pozīciju saglabāšanas operāciju. No vecā aparāta atlūzām VDK ir radījusi

rezidentūras un aģentu tiklus, kuri Krievijai kalpos vēl ilgus gadus.

Pateicoties arī tam, ka jaunās NATO dalībvalstis nevēlas un nespēj realizēt efektīvas uzticības pārbaudes tajos posteņos un struktūrās, kur tas visvairāk vajadzīgs, neveicot DDD, Krievija ir spējusi izveidot veselu Trojas zirgu armiju, kam rietumvalstis, to struktūras un aģentūras atvēršanas vārtus plaši jo plaši. Nav viegli izprast, cik daudz tā bija plānota Krievijas operācija, ko nesuši atkāpšanās laikā veiktie piesardzības pasākumi, taču tam nav nozīmes, ja runājam par iznākumu – DDD process nav veikts.

Tagad zinām, ka komunisma okupācijas režīma gāšana ir viens, bet tā iznīdēšana ar visām saknēm – pavisam kas cits. Rietumvalstis, kas mēdz runāt skaistus vārdus par cilvēktiesībām, nācijas pašnoteikšanās tiesībām, brīvību, humānismu..., nevēlas stingri uzstāt, lai aizstāvētu mazās Baltijas tautas, kuras desmitiem gadus cīnās par savu brīvību – par pastāvēšanu, par deokupāciju, dekolonizāciju, deboļševizāciju. No brīvās pasaules mēs nebijām gaidījuši tādu zemiskumu, mēs to bijām augstāk vērtējuši, tāpēc vilšanās ir neizsakāma.

VDK SIKSNA AP “BANDINIEKU” KAKLU

Bieži dzirdam pamācības – izmetiet no galvas tās nacionālās blēņas! Lai cik neganti grūta bija izcīnītā kauja par neatkarību, tagad mums ir jāstājas pretī nesalīdzināmi ļaunākam ienaidniekam – ievainotai daudzgalvju hidrai, kuras ļaunā vara cenšas izplesties visā pasaulē. No Austrumiem nāk jauni draudi ar veco “okupantu starptautisko patiesības institūtu”, kurš sagrauj visas starptautiskās tiesības – revanšisms kā drauds kaimiņtautām. Lielkrievu šovinisti nav spējīgi pašattīstīties, viņiem vienmēr vajag piesūkties citām tautām un parazitēt.

Krievijai par Latviju nav noslēpumu. Latviešiem par sevi tādi tiek slēpti. Vai ir jēga glabāt stukaču dokumentus kā lielu valsts noslēpumu? Protams, ir!... Daudzi mūsdienu “elītes” pārstāvji pastrādājuši noziegumus pret savu tautu, tāpēc tā ir ieinteresēta piespiest “komisijām veikt zinātniskus apsvērumus”, lai rakstītu nodevēju “patiesību”, balstoties uz dokumentiem, pie kuriem upuriem tuvākajos gados brīva piekļuve liegta.

Latvijas cilvēki zina par sevi daudz vairāk, nekā to fiksē zinātniskās komisijas, kuras tiek veidotas, lai

“noraktu” patiesību. Bet arī ar to ir par maz. Mums iestāsta, ka piekļuve dokumentiem ir jāierobežo ar cēlu mērķi – lai aizsargātu privātos “necēlos” noslēpumus. Vai varnešu satraukums par šādu noslēpumu saglabāšanu ir pamatots? Katrā ziņā! Latvijas politiskās un ekonomiskās valsts nozadzēju personīgo ieguldījumu noziegumā pret savu tautu mums nav jāzina... Tāpēc, skatoties arī no šī skatpunkta, labāk pie dokumentiem no malas nevienu nepieļaut.

Varneši nepavisam nav tik dumji, lai atklātu visus stukačus tuvāko personu lokā. Čeka vada oligarhus, savukārt oligarhi “demokrātisko” procesu. Priekšlikums būtībā ir viens – ņemt vai apslēpt VDK siksnu, kas aplikta “cilvēku” kaklam. Viņi, šie cilvēki, ir tukša vieta, bandinieki, saniknoti, garīgi nabagi. Apmānīti un tādi, kas vēlas, lai viņus māna. Kāds ir vainīgs, tikai ne viņš. Stukačiem “cilvēktiesības”, viņu upuriem dubults pazemojums!

Atklājiet PATIESĪBU!

Latvijas politiķi baidās no pagātnes, šaubās par tagadni, un nākotne ir baidāmi miglā tīta. Nepieciešams savdabīgs “Nirnbergas process” Latvijā, kurā piedalītos desmitiem no tūkstošiem liecinieku. Pretējā gadījumā draud briesmas nogrimt bezgalīgos absurda strīdos.

PATIESĪBU? Visu patiesību jums izstāstīs tikai izmisušais. Neviens nezina patiesību? Tikai deportētie, Gulaga gūstekņi, Sibīrijas bērni un viņu nodevēji un slepkavas. Patiesība ir pārāk briesmīga, patiesības kinoseriāli nebūs.

Pasakiet patiesību! Visu

patiesību, kamēr dzīvi ir liecinieki. Viņi vairs ne no kā nebīstas. Pietiek, mēs visu mūžu esam baidījušies, lai tas neatkārtotos! Nodevēji-stukači darija to, kā dēļ nenokļūst paradīzē... Neviens stukačs-bende negribēs būt pirmais, neviens neriskēs atklāt PATIESĪBU! Jo ilgāk šie “noslēpumainie” procesi velkas, jo pieaug viņu pārliecība, ka gala spriedums attālinās ar ātrumu, kas aptuveni vienāds ar pašu procesa novilcināšanu. Nav nepieciešams vinnēt, bet vienkārši vilkt lietu līdz bezgalībai, kamēr izzudīs upuri-liecinieki. Kad varēs “nočakarēt” patiesību un tiesiskumu.

Mums ieaudzinātā Bībeles patiesība, lai kā mēs to gribētu, viņiem nenožīmē NEKO. Viņi cenšas godināt tēlu, ko paši atpraipījuši ar tautas asarām un asinīm. Lielākais grēks, ko līdz šim no “dižajiem varnešiem” pieredzējusi Latvija, ir vienaldzība pret DDD. Neveicot DDD, revanšisti izplata melus par saviem upuriem. Neveiktās DDD jucekļi dod iespēju manipulēt ar vēstures patiesību, un atklāti tiek pieteiktas tālejošas pretenzijas uz varu Latvijā.

Izmantojot “elītē” valdošo politisko un morālo jucekli, tiek “noslepenoti” noziegumi, bet to veicēji padarīti “neizskarami”. Šādos apstākļos “noslēpums” ir pateicīgs materiāls bijušajiem un esošajiem stukačiem, kas visur atgūst atjaunoto elpu: Latvijas politiskās “elītes” svārstīgums, tās ietekme veicina šo stukaču agresivitāti. Pēdējais laiks ir atrast līdzsvaru starp “liberālām stukaču cilvēktiesībām” un nacionālām interesēm.

VARONIS, kuru ciena ar visu dvēseles spēku, – bija, ir un būs PATIESĪBA. Vai var ignorēt un apvainoties par PATIESĪBU?

LASĪTĀJA VIEDOKLIS

KUR TRIMDINIEKI MALDĪJĀS?

Jānis Rolavs

Anglijā

Latviešu trimdinieki maldījās savos uzskatos par tautiešiem Latvijā. Savā ilgajā un nemitīgajā kampaņā par Latvijas neatkarību trimdas organizācijas domāja un sludināja, ka, tikko Latvija atgūs savu neatkarību, tā viss būs pa vecam un viss ritēs vecajās – pirmskara sliedēs, ka okupācijas laikā daudz cietuši tauta ienīdīs okupētājus un būs līdzīgās domās ar trimdiniekiem.

Tomēr trimdiniekiem bija novecojusi domāšana. Viņi nenojauta, ka pēdējos četrdesmit piecos okupācijas gados ir uzaugusi jauna paaudze ar citādu domāšanu. Ilgajos okupācijas gados kaut kas jau bija pielipis no bargā režīma.

“Cīņa” par to jau agrāk rakstīja: “Mēs uzaudzināsim tādu paaudzi, kura nepretosies pret jebkādu likumu.”

Lielākā nelaime jau tomēr bija tāda, ka “bijušie” ātri apmeta kažoku uz otru pusi un pārņēma Latvijas grožus ar savu lielāko “pieredzi” un aizveda Latviju pa “Latvijas ceļu” Maskavas virzienā.